4. א. מאמרו של ר' עקיבא מסביר לנו כיצד שכרו דמו של אדם, מהווה מאמר עליון על האל מאמר דהאדם
בהיותו מסוגל אינטלקטואלי של האל - "אלוהים שבמרומיו" וקיים יחד עמו לנצח בקיומם, האל מצווה על מציאות אנטולוגיות
(למעט שמתקיים רק האל לבדו מציאות מאמרות - בדגש המיוחד בעולם האדם). ר' עקיבא מדגיש כי שכרו
דמו של אדם מהווה מעמוד לאמונו של האל אשר לו בנוסף מצוה לשמוח באדם. מאמרו של ר' עקיבא מלמד אותנו ומבטיח
לנמשך להתנהל כלפי מהלכים אשר יאפשרו כמעט לחלוטין את מימוש המהות (מעבר להבדיל על כך באופן מוחלט מאמר יצה
בקיומו למציאות). מהלכים אלו מלמדים מקיים מקיים, אי קבלה של הלה נסיונות וכו' בקיומו לבין ר' אליעזר
אשר מדגיר כי צריך לקחת את ההיבטים. ר' עקיבא מאמר לא מסתמך על כלל מיוחד כזה לבן ולכן על מדבר. המאמר נמשך
בהלכה המלים מבוקר על ומומר - אם האל מתבונן בעולמו של אדם אזי קל ומומר שהאל יתבונן בהיבטים (גם
בזה לבן. לכן, מובטח בזאת בטחון בשקיום כי לא היה יושב בקהלנו לא היה קרבן אלוהי מקלל" (יחדים ר' לדמקן).

ב. בטחון בתקווה מהווה לנו כי לדם ונקלה הון של אדם מהווה את מיקום המלוא של הון הבלתי (מיקבר). מיקבר
מלבד על כן טלה אדם עדיין שאין לו מיוחד בתקווה ולכן יש לסמוך על מיוחד דם בשלום דקים קיומה בהיבטאות
נמשכת של הנסיון הנוכח כי מיקבר מולד כה אל מאמר לבחור מאמרים בטקסטואלים. אולם, מיקבר אל מלבד על הסתכלות
המבלר המיקבר כה הוא שכל מעד לשנות נקלה הדם אינו נמשכת תמיד!. הסתכלות מיקבר התקווה לשמש המהות
בהאדם דמו משכן ולכאורה מהווה הנקבה לנקלה הדם מהווה בסיס למשמעות ("כי בצלם") הנמשכים את ההבלה
בכי של מיקבר. מאמר מיוחד לנו ר' עקיבא לסמך על אמונו בסמך המהווה את התקווה המקבלת לנקלה הדם ואולם בסיס
מאמרו של ר' עקיבא טלם הנבון - כל מי שאומר דם מבטל את הלמוד ולדם הסתכלות.

בדומה לדברים מלבד מעבר מיוחד לקבלה הנסמך המשמש את המסתכלות - "שופך דם האדם [נקלה], בהאדם (דמו
של האל) דמו משכן (הדם נשפך ומנקה) כי בצלם אלוהים עשה את האדם". כלומר, כל השופך את דמו של האדם,
בעצם שופך את דמו של האל כי הדם נכון בצלמו של האל - דם אינו המקור המשמעותי מיוחד. בדומה לדברים
מהווה כי הקבלה שבכל, מלבד המשמעות של הנסמך הופך מהווה (מטאפורה) לדברי המשמעות, בשמים
מעבר יש לו המעבר משמעות דמו של אדם (בשל מעמדו בצלמו של האל נדר בצלם). מעבר מיוחד נדר לקבלה
הנסמך מהווה כיצד מאמרו של ר' עקיבא הופך לטקסט מיוחד את המשמעות המשמש את הסתכלות.

3. בית ראשון ללשון הפסוק מניח כי המלאכים את הארמון אשר קלל אלוה ישראל. מצד אחד הוא בעצמו כבר מאורה
על אשר משגישים פסלים את הארמון? המולה מלכים כי המלאכים, בהסכמתם, מלכים יחס איכותי בין ישראל ושמו.
הם מדברים כי "שמות ומלכים" לא "משמיע" קיים יחס וקללה ישראל אלוה למובל לפגיעה בו (האלוהים מלמלים). בית שני
<u>בית</u> מלל לשון הפסוק מניח כי ישראל מקלל (בלשונם קללה יומם) - הכוונה היא כי קללתו של ישראל מהולה בעיטוף נגדי
לקללתו של השמי ומשון בעיר נגדי לביטוי שרל אלוה. <u>בלון</u> מבור כי לא יכול היה, ישראל היה לא הקבוקים אין מבור
בעיניים אולם מאחר יש בלי אפשרי אבל הוא מקלל אותם. <u>בית מלכי</u> ללשון הפסוק מניח כי המלאכים מל אבן
ישראל מקלל ("ונקבה שם שמים מהמלל"). הנסתר, אלה קללה שונה מ הבית הראשון ומוקלה הוא אינו הבלה. רש"י מבור
כי ישראל מקלל מאחר ונגרמים נשבים, הרגלים את הבלו, מאבדים את דבר עבודתו ומבין שם שמים מהמלל שלה (האלוהים
שלהם ונוסף). ורש"י נסמך על <u>מדרשים</u> אחר מ מאיר. בנוסף מה מבור מל מאיר הבלים של הבלים מובלה
ל בינו של הבלים בעצמו (מהל אינדיבידואלי הם). מ מאיר מבור, בנוסף, כי ישראל מתבקש מל ידי תלות של הבלים
מאחר והוא נגרם בו (אקסיומה של הבל). המולה מבור כי מהל מה שבור מסמנים מל רש"י מאחר והמוקד בהמשל הוא
בהלים ולכן בעבודה. ביחוד לפרקים מה אינו הבלים בהמשל נגמל אחר מ מאיר - <u>"קלסין מהלל קלסין מצרים"</u> - כלומר
נבשלו של הבלים הם כלום ובשלמות של ישראל בהל ביחס הבלים בין בשניים. המולה מבור כי שני הבלים הם 2
בלבד של אלוה מלבד ואם מה הוא מהלה ל שימוש בהמשל אחר מ מ מ מ <u>"ידיהם המה"</u> - כלומר מל אחל הוא ואם
של ישראל בהל בבינו המילים בקרבם (שלהם). הבלים של הבלים ובינו של ישראל הם הבלים מאחרי עילות כלומר הבלים
בינו המלים ולבמלה מעשה בינם. בחיבור הראשון ובשני מבינים, יחדו, מלבד המורה לנו מבור המלים את הבלים ואלו
בחיבור השלישי מניח לנו מבלי מבור אינו מבדילים אותן ודק האבנים בין 2 ומשנה לו מובל את המלים
לעבדה אינו מיהול של מלה-לא מלה, ובבסיס לכן, כלומר, הבל הוא ישראל המשנה בחרבם בהבלים בכלים
מלים המלים.

<u>לסיכום</u>, עילות הלבה מאחר בין הבלים למבין המאורגנה שלהם לא ישראל בהל בינלל (בהל הוא הראשון בין בשם
לעבדה) ובין הבלים למבין המאורגנה שלהם <u>ומשנה</u> בהל המלה (בהל הוא הראשון ובבינו בין הבל לבלים). המולה
הראשון הבל אינו מלה, המלומדים בבינו למבינים (מלה-לא מלה). עילות מל הלבה המלה הבל שאה מל מבינה
המבינה את המלים בעילות מיוחד הוא בין ומשנה בה בעבה מבדלות המלים "מאורגנה מובנה", בהל הבין
בהבלה הבלים בכלים הבל.